

географски места с добри транспортни връзки. Предпочитат главно села и малки градове. Постепенно се формират няколко мечкарски средища. Едното от тях е в Южна България – с. Ягода, Старозагорско. Второто е в Североизточна България – села около Разград. Третото в Северозападна България – Койнаре и околните села (Marushiakova, Popov 1998: 109-110).

През 20-те год. на XX век от 250 къщи в село Горно Паничерево (дн. с. Ягода, Старозагорско) 35-40 са на лингурари. Местният жител бай Тоньо ги описва пред известния български писател и художник Чудомир: “Ей този сокак там, стръмния, виждаш ли го, там живеят лингурите, лятно време къщите им са празни – жив човек няма там. Всички са се запилени надолу към морето: корита правят там, вретена продават, а щом се заесени, че като пристигнат ония ти ми “влашки” цигани, всякой мъж мечка води, ако не е мечка, маймуна. Като се раздрънкат ония ти ми синджир, като се разреват мечките, че като лавнат кучетата, цяло село на крак вдигат. Та тук зимуват те. Обикалят селата, мъжете разиграват мечките, а жените им лъжат нашите жени, като им врачуват, а стопли ли се пак напролет – задуют към морето” (Казанлъшка искра 1928).

“Животът ни щеше да загуби много от колорита си, ако не бяха циганските катуни... Циганите се делеяха на няколко групи... По-благородни бяха лигурите, копанарите. Правеха копани, вретена и дървени лъжици. Те бяха и мечкари, разиграваха мечки и маймунки.... “ (Славчева 2000: 42-43).

Пътуването им започва през пролетта – около Великден. Живеещите в Тракия се събират на католическия Великден по време на сбора в кв. Секирово на гр. Раковски на годишна среща (Марушиакова, Попов 1993: 148). Уточняват маршрутите си на движение. Мечкарите обикалят не само из цяла България, а и в съседните балкански страни. В по-далечното минало чергарстват на по-големи обединения, които са достигали до 80-100 човека. Постепенно за по-лесно придвижване съставът на чергарстващата група намалява до три-четири до пет семейства - бащи, синове или няколко родствени брачни двойки.

Ето как изглежда чергарският живот в документално-художествената публикация на старозагорския вестник “Зора” (1920 г.): “Дъжделив сивкав ден, сивкав и безсмислен като техният живот. Те скитат непрестанно от село на село с целия си шатър, оглушаван от време на време от зададения рев на стара рунтава мечка. Множество мургави главици се мярка около огньовете и околността еква от неразбрана глъч.

... А отвъд шатъра гъмжи обилен живот. Към края са откарани тали-